

Nesreča je hotela, da pri tem največo puro bobovskega župana ubije z debelo gorjačo. Gotovo bila bi ta tudi plesala po zadnji strani Martinekovi, če se ne bi bil o pravem času izbudil ter šila in kopita pobral.

Pa dosta! Mrtva pura bila je iskra, ki je vžgala ne strehe, ampak kri slednjega Bobovca. Pa to se je zgodilo, kakor večidel vse hudo na svetu, po ženskah. Bes jih plentaj, — da bi jih ne bilo! — Kakor na bliskovih krilih, počí glas do županovih: „Vaša največa pura je mrtva, — ubil jo je Lukovec.“ — „Kaj? ubil jo je Lukovec?“ — zakričí županova Marinka, ki je ravno drva v kuhinjo nesla, ter začne srdú tako trepetati, da ji celo breme pade z rok. „Ali Lukovec jo je ubil?“ — zakričí enoglasno za njo deset sosedinj, in kakor bi trenil, bila je cela kopa žensk skupaj. Vstane reget in klepet, da se sliši po celi vasi, in kmali prileti iz vseh kotov še več Adamovih hčer, potem cela vojska dece, — in slednjič mož. Bil je hrup in vriš, ko bi voda gnala sto praznih mlinskih kamnov, ko bi vzdignila cela Atilova armada bojni krik. „Taka sramota se Bobovcem še ni zgodila, kar stoji vas, — maščevanje, maščevanje!“ — divjala je Marinka, in za njo vse, kar je bilo ženskega spóla. Možje bili so sicer bolj hladnokrvni, — al žalibog! pri Bobovcih nosile so žene hlače. Kaj čuda tedaj, da niso mógli možje še počasno sklepati in premišljati, — ampak plesali so oni, kakor so godle oné. O, vi stari Grki, ki ste čenčali o junaških Amaconkah, da bi videli vi bojevavne bobovske hčere o tej uri! Priznali bi, da plamení v Slovenkah celó drug ognjen duh.

Med tem prinese županov hlapec krvavo mrtvo puro na dolgi rajci, in ta pogled bil je odločen: „Boj! maščevanje“ — bil je sklep vsega zbora. Kakor nekđaj na rimskem kapitolu žive goske, podkurila je zdaj boj mrtva pura.

Še le v mraku razišlo se je ljudstvo, vsak na svoj dom, orožja si za boj pripravljat. Preobrnil se je mirni Bobovec naglo v velik tabor. Tú so brusili sekire, tam klepali kosé, tam tesali planjke; ženske so si iskale največih burkelj, otroci batov in kamenja. Enakega gibanja in ropota še ni bilo v vasi, kakor ta večer.

(Dalje prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

* *Obrazi krasnih ugledov po Kranjskem*, ktere je po sami naravi fotografiral J. Diwišovsky, a razlagajoče besede jim je priložil P. pl. Radič, izhajati začnó ta mesec; vsak mesec pride po 1 sešitek na svitlo; 12 sešitkov bode za 1 zvezek, ter vsak sešitek prinese po tri jako lepe fotografije poleg razlagajočih besed v slovenskem in nemškem jeziku. Na teh podobah bodo: Mesta in imenitni trgi, lepi kraji, narodne noše in zgodovinsko važna poslopja (cerkve, gradovi, podrtine), pa tudi vse naravne krasote itd. itd. Podobe so po 15 palcev dolge, po 12 palcev široke ter zarad izvrstnega dela in oblike posebno pripravne, da se komu pokloné v album na spomin prelepe, še zmirom premalo znane kranjske zemlje, tudi so kaj primerne, da bi okusno krasotile sobe. Besede je znani kranjski zgodovinar gosp. pl. Radič spisal tako, da ob kratkem vsako podobo prav dobro in dovoljno razlagajo. Naročnine je po 24 gld. na leto, po 12 gold. na pol leta, po 6 gold. av. v. na četrt leta brez poštarine; novci naj se pošiljajo v frankiranih pismih z naslovom: J. Diwišovsky, fotograf, izdajatelj in založnik v Ljubljani. V prvem sešitku bode samo ljubljansko mesto na 4 podobah, ktere so po 44" dolge in po 16" široke, da bi kranjsko glavno mesto imelo tudi spodobno obliko.

Iz deželnih zborov.

Goriški deželni zbor.

V Gorici 6. jan. ☉ (Konec.) — Predložil je bil Winkler svoj nasvèt in načrt prenaredbe v seji 13. decembra l. l. Lahom, ki so ga bili že poprej zavohali in brž zapazili, kam da meri, se je nejevolja na obrazih brala in so že pri voljenji odseka za naprejšnji pretres z nekako pasivnostjo nagajali, zlasti ker je tudi eden naših omahaval. Izvoljeni so bili v odsek: dr. Doliak (Lah, pa naš vselej zvesti prijatelj in mogočni podpornik), dr. Deperis (Lah, navadno eden zmernejših nasprotnikov), Gorjup, dr. Rismondo (Lah), Vilh. Ritter (Nemec), Winkler, Žigon. — Že koj prva odsekova seja (načelnik Ritter, perovodja in poročevavec Doliak) je bila viharna; vsi odsekovci so pa vendar pritrdili, da „vknjiženega vélikega posestva“, na kakoršno je postavodajavec gotovo mislil, v naši grofii ni. Na laško stran se je vstopil zraven Deperis-a in Rismondo-a tudi načelnik Ritter. Misel, ki je služila Gorjupovemu popravnemu nasvetu za podlago, bila je menda že v prvi tej seji memogredé sprožena.

Med tem so se od naše strani tisti izmed neslovenskih zbornikov obdelavali, o kterih se je mislilo, da bi vtegnili za Winklerjev predlog glasovati, pa tudi Lah niso rok križem držali, in v kratkem se je pokazalo, da ne bo moč W. predlogu dveh tretjin glasov pridobiti (kolikor jih vsak na prenaredbo ustave, in ne samo volilnika mereč predlog potrebuje.) Ni bilo toraj drugače, kot obliko Winklerjevega predloga pustiti, da se je bistvo rešilo. Ko je v eni naslednjih odsekovih sej Gorjup svoj popravek prebral, sta začela Deperis in Rismondo trditi, da to ni „popravek“ (amendement), temuč celó nov predlog, da ga je treba toraj v glavni zborni seji po opravnem redu nanznaniti in predložiti, odsek da nima oblasti pretresati ga. Ker je pa večina odsekovcev Gorjupov nasvet za „popravek“ spoznala in sprejela, sta D. in R. protestovaje iz seje izbežala ter nista se tudi naslednjih sej več vdeležila.

Te skrivnosti odsekove so se bile že pred glavno sejo 3. t. m. med zvedenci po mestu razglasile. Dasi-ravno pa je bil konec razprave že naprej določen in znan, govorilo se je vendar povsod: Jutre bo tista viharna seja, jutre bo bitva med Lah in Slovenci. In res je bila taka. Izid njen sem popisal, nam časten na vsako stran, — naj povem še, kako da se je vršila debata, med katero je mnogokrat hudo zagrmelo.

Že pred 5. uro je bila v dvorani gnječa. Seja se začne; poročevavec Doliak prebere izvrstno svoje sporočilo, ktero je — kjer o pravičnosti in bratinstvu med Lah in Slovenci govori — prve „bravo“- in „bene“-klice ukresalo; toda sičanje iz nekega znanega kota je bilo znamenje, da je treba molčati. Winkler povzame za poročevavcem prvi besedo ter se mojstersko opravičuje, zakaj da je odstopil od svojega izvirnega in prestopil k Gorjupovemu, oziroma, odsekovemu nasvetu. Klasično je bilo, ko je naslednjemu govorniku Rismondo-u, kot nekdanjemu poročevavcu o občinski postavi, z lastnimi njegovimi besedami, iz tedanjega sporočila posnetimi, očital protislovje in odpad od liberalizma, s kterim se baha. Laški govornik, ki ga je bila vsa stranka pooblastila in kako naj govori, natanko podučila, bil je imenovani dr. Rismondo, nekđaj (l. 1848) vodja tukajšnjih laških liberalcev, čegar zvezda pa je, kar sedí v zboru, nekoliko obledela. — Šlo je — vsled bojnega načrta — za to, da bi se bil sklep o Winkler-Gorjupovem predlogu odložil, ali da bi se bilo k dnevnemu redu prestopilo. Prva polovica debate se je sukala toraj le bolj okrog formal-